

Notat om vurdering af velfungerende praksis

Når der i institutionsakkreditering er en forventning om, at jeres kvalitetssikrings-system bygger på metoder og tilgange i kvalitetssikringsarbejdet, der er gennemprøvede på jeres institution, så er det fordi formålet med en institutionsakkreditering er at vurdere, hvordan jeres kvalitetssikringssystem i praksis sikrer kvaliteten og relevansen i jeres uddannelser. Således forudsætter en positiv institutionsakkreditering, at jeres kvalitetssikringssystem, med undtagelse af få klart afgrænsede problemstillinger, kan vurderes som velbeskrevet, velargumenteret og velfungerende i praksis¹.

Vi har i forbindelse med de hidtil gennemførte uddannelsesakkrediteringer set en del eksempler på, at nye kvalitetssikringssystemer, -politikker og procedurer vedtages og beskrives, men ikke altid bliver realiseret, eller viser sig ikke at være velfungerende i den organisatoriske kontekst, hvor de introduceres. Når vi i institutionsakkrediteringen lægger vægt på, at praksis er gennemprøvet, så er det for at sikre, at intentioner bag en beskrevet kvalitetssikringsaktivitet også i praksis viser sig at være velfungerende.

Generelt har der på det videregående uddannelsesområde – og særligt siden vedtagelsen af loven om akkreditering tilbage i 2007 - været en forventning om, at institutionerne tager ansvar for og udvikler deres kvalitetssikringsarbejde. Akkrediteringsloven lægger op til, at der i en overgangsperiode sker en fortsat akkreditering af uddannelser, indtil den enkelte institution selv vurderer at have et kvalitetssikringsarbejde, der lever op til de beskrevne kriterier, og på den baggrund vælger at ansøge om institutionsakkreditering. Derfor er det også forventningen, at institutionen har et solidt grundlag for at vurdere og redegøre for, at kvalitetssikringssystemets enkelte dele er velfungerende i praksis.

Vi ser "gennemprøvet praksis" som det, at institutionen både over tid og på tværs af institutionen har et dækkende grundlag for at vurdere, om kvalitetssikringssystemets enkelte dele er velfungerende i praksis.

Det betyder, at man op til en institutionsakkreditering godt kan foretage justeringer på baggrund af de løbende erfaringer, som institutionen gør sig over tid, og videreudvikle et i øvrigt generelt velfungerende system. Det er i øvrigt et kendetegn ved et velfungerende kvalitetssikringssystem, at institutionen løbende gennemgår, justerer og videreudvikler politikker og procedurer. Der er således ikke nogen modsætning mellem kravet om, at en praksis skal være gennemprøvet, så der er sikkerhed for, at den også i institutionens daglige arbejde er velfungerende, og intentionerne om, at systemet skal understøtte en løbende udvikling og forbedring af institutionernes kvalitetssikringsarbejde.

Omvendt kan man ikke foretage fundamentale forandringer, uden at der er tilstrækkelig tid til, at de bliver efterprøvet i praksis. Der skal der være mulighed for, at institutionen kan vurdere, om initiativerne i praksis er velfungerende.

14. januar 2014

**Danmarks
Akkrediteringsinstitution**

Bredgade 38
1260 København K
Telefon 3392 6900
Telefax 3392 6901
E-post akkr@akkr.dk
Netsted www.akkr.dk
CVR-nr. 3060 3907

Sagsbehandler
Anette Dørge
Telefon 72318802
E-post andj@akkr.dk

Ref.-nr. 14/000835-01

¹ Jf. bemærkningerne til § 9 i akkrediteringsloven

Der har som nævnt i en årrække været forventninger om, at institutionerne selv tog ansvar for og udviklede deres kvalitetsarbejde, noget som kravene i uddannelsesakkrediteringerne havde til hensigt at understøtte. Mange af kravene i uddannelsesakkrediteringerne videreføres i institutionsakkrediteringssystemet, og der er altså ikke tale om store indholdsmæssige ændringer i forventningerne til institutionernes kvalitetssikringssystemer. Vi finder det derfor rimeligt at forvente, at institutionerne har et solidt grundlag for at vurdere og redegøre for, at kvalitetssikringssystemets enkelte dele er på plads og velfungerende i praksis - i hvert fald når institutionerne selv vurderer at de er klar til at overtage ansvaret for kvalitetssikringen fuldt ud og søger om institutionsakkreditering.

På et enkelt punkt er der dog tale om et nyt krav. Det drejer sig om kravet om, at der gennemføres regelmæssige evalueringer af uddannelserne med inddragelse af eksterne eksperter. Det er en central tilføjelse i lovens krav til institutionernes interne kvalitetsarbejde. Dette krav afløser uddannelsesakkrediteringssystemets løbende eksterne vurdering af den enkelte uddannelse. Når dette nye krav er formuleret, skal det ses i lyset af den nye frihed til at være selvakkrediterende, som den enkelte institution kan opnå ved en positiv akkreditering – vel at mærke for en periode på seks år.

Praksis på dette område kan derfor godt være forholdsvis ny på institutionen. En forholdsvis ny praksis vil derfor også være tilstrækkelig, hvis den valgte løsning i øvrigt virker overbevisende på panelet, og allerede er afprøvet på et udsnit af institutionens uddannelser, således at den kan give et dækkende billede af, at det interne system med evaluering af uddannelser med inddragelse af eksterne eksperter er velfungerende i praksis.

Den nye akkrediteringslov lægger et større ansvar for kvalitetsarbejdet ud på institutionen, og der er samtidig opstillet nogle krav til dette arbejde. Vi har i udmøntningen af loven bestræbt os på, at institutionerne inden for lovens rammer og intentioner får størst muligt handlerum til at udforme sit eget kvalitetssikringssystem, således at det i hverdagen mest effektivt kan understøtte institutionens bestræbelser på at sikre kvalitet i de udbudte uddannelser.